

1 Uvod

Lumbosakralni bolni sindrom kao najčešća bolna manifestacija savremenog čovjeka zaokuplja pažnju brojnih istraživača.

Lumbosakralni bolni sindrom predstavlja najčešći uzrok hroničnih tegoba (bolova) kod osoba starijih od 45 godina. Statistički je utvrđeno da oko 80% ljudi, u toku svog života, pati od bolova u donjem dijelu leđa, koji su najčešće toliko jaki da onemogućavaju redovni posao, pa čak i normalnu dnevnu aktivnost.

Pod ovim pojmom su obuhvaćeni sljedeći nazivi: lumbago, išijas, lumbalna išijalgija, lumbalna diskopatija, spondiloza i sl.

Akutni bol u donjem dijelu leđa često se širi u jedan ili oba donja ekstremiteta ili prema lateralnim dijelovima lumbosakralne regije. On je najčešće prouzrokovan akutnom traumom ili inflamacijom nervnih korjenova i okolnog vezivnog tkiva, zatim mišića, tijela kičmenih pršljenova, hrskavice zglobova, zglobnih nastavaka (faset zglobova), i na kraju prednjeg i zadnjeg longitudinalnog ligamenta. Svi ovi nabrojani tkivni elementi lumbosakralne kičme su vrlo senzibilni i njihova čak i manja povreda može da prouzrokuje vrlo jak bol.

U biomehaničkom tumačenju etiopatogenetskih faktora u nastajanju lumbalnog sindroma poseban značaj se pridaje mehaničkom opterećenju tog segmenta kičmenog stuba. Obzirom na veliku učestalost, sve kombinacije liječenja su značajne u zavisnosti od procjene osjetitivnog statusa bolesnika, a naš cilj je da ukažemo na značaj fizikalne terapije u liječenju ovoga stanja.